

חוט אריאדנה

לאוניד גוסין

הגלריה בשואבה

חוט אריאדנה

לאוניד גוסין

אוצרת תרצה ילון קולטון

הגלריה בשואבה מאי 2008

shoevagallery@gmail.com

www.gosin-art.com

סימון שבילים הוא רעיון עתיק יומין, אחת מן הדרכים אנו מוצאים במיתולוגיה היוונית. **חוט אריאדנה** זוהי פקעת חוטים אדומים שנתנה אריאדנה, בתו של המלך מינוס לתיזאוס שיצא להילחם במינוטאור, כדי שיקשור את הקצה לדלת המבוך ישחרר חוט מתוך הפקעת במהלך כניסתו לתוך המבוך. לאחר הריגת המינוטאורס גלגל תזאוס את החוט בחזרה וכך מצא את דרכו אל פתח המבוך.

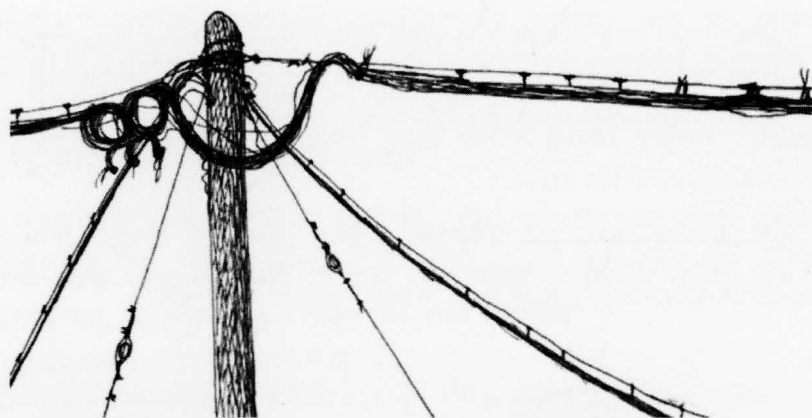
כל הציטוטים בקטלוג הם של לאוניד גוסין אלא אם מצויין אחרת

חוט אריאדנה/לאוניד גוסין

מודד מדבר בשנות חיי
רגליים מחוגי דקות
קווי מתאר של מקומות
נעלמים בתוך עיני.
אך כוכבים בלא תזוזה
כמו תבליטים שחורים,
לא נועדו מפות שמיים
לרגליהם של מטיילים.
הם סימנים בלבד בדרך
והם חוטים סביב וארך,
כל עוד זה כך אני אבוד
במבוכי שבילי ביניים
לדרוך על דרך בעיניים
במדברים בין ארץ לשמיים.

"כניסה כואבת חשוכה ומפחידה. בלידה אנחנו מאבדים את הקשר היחיד שלנו עם הדרך חזרה. מאז מתחילה הדרך המפותלת בתוך המבוך הגדול. נאחזים בסימנים מרמזים המובילים אותנו לרוב אל מבוי סתום, אנחנו ממשיכים לחפש את הכיוון. לפעמים נדמה שהנה סוף סוף מצאנו את הדרך, שעוד יש תקווה וקצה החוט בידינו ועיניים בורקות. כמה פעמים תיתקל בקירות ללא דלת ועוד תחשוב האם כדאי לחזור ולהתחיל הכל מחדש, האם לא משקרים לך הסימנים שראית והאמנת להם".

המושג של - להניח יפה את החפצים בחלל - התרוקן מתוכנו ומשמעותו לאחר שיחותי עם לאוניד גוסין לתוך הלילה. (לילות)
אין אפשרות להפריד בין "המילים" כולל גם שירים, לבין האובייקטים (המיצב כולו).

לאוניד גוסין מסביר שהוא מנסה להפוך את המילים לאובייקטים שאחר כך צריך לסדר אותם כמו פאזל וביחד נוצר השיר האחד- גוסין הוא משורר של החומר.

תערוכתו של לאוניד גוסין מאפשרת הצצה לתהליך עבודה מרתק. הוא עוסק בתהיות קיומיות וחיפושי דרך, בתוך המבוך של החיים. האווירה הנוצרת בתערוכה מתנדנדת על קו התפר העדין בין ייאוש ומלנכוליה, תקווה ומשמעות.

האובייקטים המוצגים חושפים אותנו לניגוד בין הקיום השגרתי /אוטומטי/ בנאלי לבין סערת התהיות, כמיהה וחיפוש המתחוללת בנפש האמן. מהלך החיים השגרתי נתפש כמבוך ללא מוצא שבתוכו אנו כבולים, הריטואל הקבוע; לקום, ללכת לחפש מזון/פרנסה/כסף, לחזור הביתה. המצב הקיומי נתפש כמכני, מכביד וכדרך ללא מוצא.

"הכל נושם למען 'הנחש' היוצא כל בוקר משכונות הערים,

מתלחש בקשקשים - מכוניות.

הולך לחפש לעצמו מזון וחוזר בלילה, צובע כבישים- נהרות באדום.

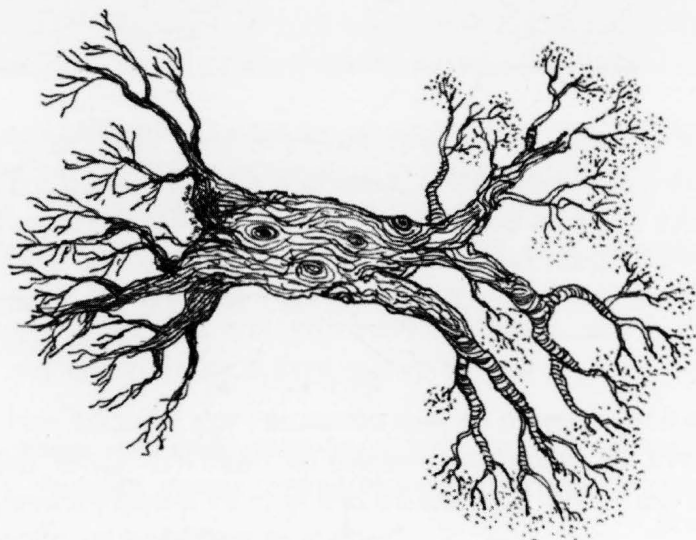
שאלתי את עצמי: לאן נעלם החושך העוטף בלילה דברים שיש להם צורה וצבע? איפה הוא עכשיו? מפנה מקום לשמש? מתערבב עם האור לתערובת סמיכה המצטברת בצללים ומתנשמת שם?

אם החושך לא היה מדולל באור, לא היינו רואים בכלל, ואולי הדברים עצמם היו מפסיקים להתקיים.

הלילה כבר לא שלי, אני זוכר חלומות, הופסק הרצף המחבר את הימים. אולי הסיבה שאיני רואה חלומות היא שאיני יכול להתעורר, שאני חולם כל הזמן".

גוסין מרבה לרשום ביומן, הוא פוחד לשכוח, אחד מהזכרונות שלו "זוכר שעמדתי בגבעה, הייתה רוח חזקה. הרגשתי בסיבוב הענק של כדור הארץ, הייתי אז בקצה העולם מחזיק את עצמי בצווארון המעיל, ראשי נגע בריק השחור של השמים.

אני עץ המצמיח שורשים באוויר ונסחף עם הרוח"

שני אובייקטים קרמיים דמויי כיפות ועליהם רישומים, בכל אחד תחום עולם ומלואו, דמות תלושה ובודדה בחליפת לחץ המרחפת בחלל הריק וקשורה בצנור דמוי חבל הטבור המזרים חמצן קיומי. דייג אווז בחכה, חוט דיג שבזכותו ממשיך הקיום? העוגן?

"בני אדם הולכים בשבילים, נוסעים בכבישים בין קירות וגדרות, לא עוברים פסים רציפים. המבט רץ מעל חוטי חשמל מזמזמים חופש, הם הולכים רחוק, נעלמים מכאן. רחוק רחוק, מעל הגדרות"

חוטי החשמל מוטיב חוזר בעבודותיו של גוסין, מסמנים תוואי בשמים - מצד אחד קוטעים ומחלקים אותם לפסים ומקטעים מנותקים זה מזה, ומצד שני יוצרים קו המוליך את המבט למעלה ולמרחקים. החוטים - סימבול לקישוריות, הרצון להתקשר ולהתחבר לסביבה.

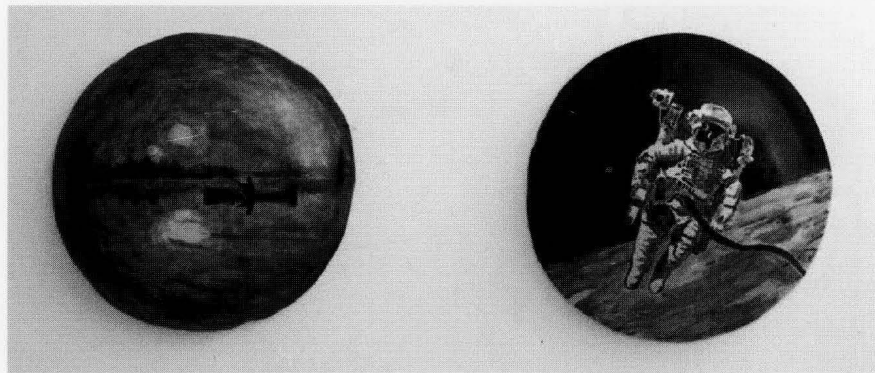
העבודה "הגרעין" - קוביה שבכל פאותיה נמצאים שקעים - לדברי גוסין, משולה לאדם המחפש להתחבר לעולם דרך החושים שלו, הלומד ואוסף חוויות כל חייו - גרעין של כוח עצמי. לאחר "ההתמלאות" הוא יכול להעביר את הידע שלו הלאה, וליצור חיבורים וקשרים חדשים.

ההכרה של האמן בבדידותו מקבלת לגיטימציה בפגישותיו הוירטואליות עם מוריו. כשאחד מהם הוא שופנהאואר, (ד"ר לפילוסופיה באוניברסיטת ברלין חי בין השנים 1788-1860) שופנהאואר מציין כי עולמם של רב בני האדם הוא מקום עלוב ומדכא, האושר לא ניתן להשגה ולמרות החינוך ל"ביחד" רוב בני האדם בודדים וסומים באפלה, "אנו נולדים בודדים ומתים בודדים" ציטוט מדברי שופנהאואר.

"אני רוצה לבכות על הבדידות הגדולה שאין לה התחלה ואין לה סוף, על הציפייה לאהבה ללא תנאי, על האוטופיה של החופש, על הזיכרון של אינטימיות בין העיניים לירח, על ריח של צבעי שמן מעורבב בקרני שמש של הבוקר, על הגורל למות ופחד מכאב"

האמן תר אחר החופש, אחר האידאל שבמקומות טובים - האוטופיה, המשמעות הפנימית והזרימה הספונטנית. הרצון "להשתחרר ולטעום את השמים במעוף חופשי אפילו פעם אחת". שאיפה לחרוג מן המבוך ולרחף מעליו. החופש לחלום ולהיות מודע לחלומות הקושרים בין קטעי הימים ויוצרים חוט רציף של הוויה.

דמות האדם המרחף כלפי מעלה מורכבת מכוכבים. הכוכבים נתפשים כחץ, מראה כוון, מעין מצפן המורה לאמן את כוון דרכו במבוך - אולי קצהו של חוט אריאדנה שיוציאו מן המבוך ואולי תעתוע המוביל למבוי סתום.

"לפעמים בלילה החלון קורא לי לבוא ואז אני מסתכל החוצה ושוב רואה שם בשמיים הקרים את הסימן. בין כל הכוכבים הפרושים בשמיים רואה אני את החץ שקורא לי ומסמן התחלות ושינויים שעומדים לקרות. אני תמיד מופתע לגלות ולפגוש אותו ממש מולי ללא ספק בא מולי ממש וברגע זה איני יכול להתעלם ממנו. אז אני נזכר בהבטחות ישנות ונדירים שנדרתי ובאותו רגע נודר נדרים חדשים. כשהלכתי בלילות החץ הלך מעלי ואחרי, כשנסעתי בכבישים הוא תמיד היה שם מעל קודקודי ודגדג לי את קליפת הקרקפת".

התערוכה מפגישה אותנו עם יצירתו של האמן לאוניד גוסין שמציג בדרך פיוטית וסימבולית ומזוויית אישית את מחשבותיו, תהיותיו, באמצעות פיסול, רישום, ושיירה.

"זה תמיד אותו חלום. אני עומד על פסגת הגבעה ולא יכול לזוז.
עיניים עצומות ואז אני נכנס לתוך מנהרה שמסתיימת בחלל מואר."